



Republika Hrvatska
Općinski sud u Vinkovcima
Stalna služba u Županji
Veliki kraj 48
32270 Županja

Poslovni broj: P-278/2026-13

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Vinkovcima, OIB: 77561654785, Stalna služba u Županji, po sucu Tomislavu Juzbašiću kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Zvezdana Batkovića iz Županje, Gundulićeva 63, OIB: 81272809768, zastupanog po punomoćniku Marijanu Belčiću, odvjetniku iz Osijeka, protiv tuženika OTP banka d.d., Split, Ulica Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, zastupanog po punomoćniku Belizaru Tomaiću, odvjetniku iz Osijeka, radi utvrđenja ništetnosti, nakon zaključene glavne, javne i usmene rasprave, održane 6. listopada 2026., u nazočnosti tužitelja i zamjenika punomoćnika tužitelja, Slavka Baotića odvjetnika iz Županje, i zamjenika punomoćnika tuženika, Krunoslava Glokovića odvjetnika iz Županje, te potom donesene i objavljene presude na ročištu za objavu održanom 8. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba: iz čl. 6. st. 1. Ugovora o kreditu sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine upisom hipoteke na nekretninama broj 090122104580, sklopljenog 27. srpnja 2009., između tužitelja i tuženika, potvrđenog 30. rujna 2009. po javnom bilježniku Mladenu Kaluđer iz Županje pod brojem OV-7135/2009, u dijelu odredbe koji glasi: "Korisnik kredita se obvezuje platiti troškove odobravanja kredita (troškovi obrade zahtjeva, skrbi oko osiguranja i rezerviranja sredstava, kao i administrativnih i drugih radnji) - jednokratno 1,5% (jedan zarez pet posto) od iznosa odobrenog kredita, unaprijed, a najkasnije prije korištenja odobrenog kredita."

II. Nalaže se tuženiku OTP banka d.d., Split, Ulica Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, da tužitelju Zvezdanu Batkoviću iz Županje, Gundulićeva 63, OIB: 81272809768, naknadi parnični trošak u iznosu od 956,55 EUR (devetsto pedeset šest eura i pedeset pet centi), sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 8. listopada 2026. kao dana donošenja presude pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od petnaest dana, a odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja za naknadu daljnjeg potraživanog troška u iznosu od 395,95 EUR.

III. Odbija se kao neosnovan zahtjev tuženika za naknadu troška parničnog postupka u iznosu od 1.125,00 EUR, uvećano za pristojbe po odmjeri suda.

Obrazloženje

1. Tužitelj je u tužbi naveo da je kao korisnik kredita sa tuženikom kao kreditorom, 27. srpnja 2009. sklopio Ugovor o kreditu sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine upisom hipoteke na nekretninama br. 090122104580, koji je potvrđen 30. rujna 2009. po javnom bilježniku Mladenu Kaluđer iz Županje pod brojem: Ov-7135/2009 (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu), po osnovi kojeg je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje stambeni kredit za kupnju kuće u iznosu od 50.000,00 EUR u kunsjoj protuvrijednosti, sa rokom vraćanja kredita od dvadeset i pet godina, uz uvjete i na način kako je to određeno Ugovorom o kreditu.

1.1. Tužitelj je naveo da je Ugovor o kreditu bio tipski ugovor, te da je u čl. 6. st. 1. istoga ugovorena naknada za obradu zahtjeva kredita, i to u iznosu jednokratno 1,50% od ukupnog iznosa kredita, koja se naplaćuje prije korištenja kredita; te da je tuženik po toj osnovi 27. srpnja 2009. naplatio tužitelju naknadu za obradu zahtjeva kredita u iznosu od 721,93 EUR.

1.2. Tužitelj je naveo da se o odredbi u kojoj je ugovorena naknada za obradu zahtjeva kredita, odnosno takozvana "ulazna naknada", nije pojedinačno pregovaralo, već da je ista kao takva unaprijed formulirana i od strane tuženika implementirana u tipskom ugovoru na koji tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja.

1.3. Naveo je da tužitelju nije bila razjašnjena relacija odnosa između iznosa te naknade i usluga na ime kojih se ista naplaćuje; kao i da odredba o toj naknadi nije bila ugovorena u dobroj vjeri, te da je suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, zbog čega je ista nepoštena i ništetna te ne proizvodi pravni učinak.

1.4. Tužitelj je naveo da s obzirom da je tuženik na temelju te nepoštene odredbe o ulaznoj naknadi u Ugovoru o kreditu istu naplatio, i time stekao nepripadajuću imovinsku korist; da je tužitelj kao nepošten stjecatelj, sukladno čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23, dalje u tekstu: ZOO), tu naknadu dužan vratiti zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama.

1.5. Tužitelj je po osnovi naprijed navedenog, u tužbenom zahtjevu predložio da sud donese presudu kojom će se utvrditi da je ništetna odredba članka 6. st. 1. Ugovora o kreditu, u dijelu odredbe koji glasi: "Korisnik kredita se obvezuje platiti troškove odobravanja kredita (troškovi obrade zahtjeva, skrbi oko osiguranja i rezerviranja sredstava, kao i administrativnih i drugih radnji) - jednokratno 1,5% (jedan zarez pet posto) od iznosa odobrenog kredita, unaprijed, a najkasnije prije korištenja odobrenog kredita."; te da se tuženiku naloži da tužitelju naknadi trošak predmetnog parničnog postupka, sa zakonskom zateznom kamatom koja na iznos parničnog troška teče od dana donošenja presude pa do isplate.

2. Tuženik je u odgovoru na tužbu naveo da osporava tužbu i tužbeni zahtjev, odnosno da su isti u cijelosti neosnovani.

2.1. Tuženik je naveo da nije sporno da je tužitelj sa tuženikom sklopio Ugovor o kreditu, te da ne spori činjenični supstrat koji je tužitelj iznio u odnosu na plaćanje predmetne naknade, kao i u vezi pregovora oko plaćanja iste.

2.2. Tuženik je naveo da je međutim sporno je li predmetna odredba čl. 6. Ugovora o kreditu nepoštena, a time i ništetna. Naveo je da Ugovor o kreditu nije u suprotnosti sa zakonskim odredbama kojima je uređena zaštita potrošača, kao i odredbama ZOO-a.

2.3. Tuženik je prvenstveno istaknuo prigovor zastare tužiteljevog novčanog potraživanja. Naveo je da ako bi se predmetni postupak pravno kvalificirao kao postupak radi naknade štete, da bi se primjenjivao zastarni rok iz čl. 376. ZOO-a ("Narodne novine" broj: 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 107/95, 7/96, 91/96, 112/99, 88/01 i 35/05, dalje u tekstu: ZOO 53/91), koji propisuje da tražbina naknade štete zastarijeva za tri godine od kad je oštećeni doznao za štetu i za osobu koja je štetu učinila, a u svakom slučaju za pet godina od kad je šteta nastala, te da stoga s obzirom da su u Ugovoru o kreditu sadržane odredbe koje su tužitelju navodno prouzročile štetu, da je očito da je subjektivni (trogodišnji) i objektivni (petogodišnji) rok za veliku većinu pojedinačnih mjesečnih iznosa protekao. Nadalje je naveo da ako bi se postupak pravno kvalificirao kao postupak radi povrata mjesečnih anuiteta, da bi se primjenjivao zastarni rok iz čl. 372. ZOO-a 53/91, koji propisuje da tražbine povremenih davanja (a u što su izričito uključene i tražbine anuiteta) zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakog pojedinog davanja, te da stoga uzimajući u obzir da se kod Ugovora o kreditu radilo o iznosima koji su plaćeni tuženiku kao anuiteti, tražbine tih povremenih davanja zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakog pojedinog davanja, pa da iz navedenog slijedi da bi bilo nedopustivo da takve tražbine tuženika prema tužitelju zastarijevaju za tri godine, ali da tražbina tužitelja za povrat istoga zastarijeva u duljem roku. Nadalje je naveo da ako bi se zbog utvrđivanja ništetnosti utvrdilo da se radi o stjecanju bez osnove, da je zastarni rok pet godina od sklapanja ništavog pravnog posla (dakle od 27. srpnja 2009. kad je sklopljen Ugovor o kreditu), kako je stajalište izraženo i u sudskoj praksi Vrhovnog suda Republike Hrvatske u presudi poslovni broj Rev-183/2021, te da bi sukladno tome potraživanje tužitelja iz tužbe bilo pod zastarom, jer da je petogodišnji zastarni rok počeo teći od sklapanja Ugovora o kreditu, odnosno od 28. srpnja 2009., a da je predmetna tužba podnesena 29. travnja 2026.

2.4. Tuženik je nadalje u pogledu tužiteljevih navoda o ništetnosti predmetne odredbe o ulaznoj naknadi, naveo da je ulazna naknada točno određena samim Ugovorom o kreditu u čl. 6. istoga, te da su stoga navodi tužitelja koji se odnose na spornu ugovornu odredbu o ulaznoj naknadi, potpuno paušalni i pogrešni, kao i da su uvjeti Ugovora o kreditu, pa tako i uvjeti plaćanja predmetne naknade, sasvim jasni i nedvosmisleni. Naveo je da je u Ugovoru o kreditu potpuno jasno navedeno kako se od iznosa kredita jednokratno plaća naknada za obradu kreditnog zahtjeva od 1,50% od iznosa odobrenog kredita, a koja je prihvaćena suglasnošću volja ugovornih stranaka, te da tuženik ima pravo na tu naknadu upravo iz razloga što je isti kreditna institucija čija je djelatnost odobravanje kredita.

2.5. Tuženik je nadalje naveo da je odredbom čl. 1112. st.1. ZOO-a, propisano da tko izvrši isplatu znajući da je nije dužan platiti, nema pravo zahtijevati vraćanje osim ako je zadržao pravo na povrat, ako je platio da bi izbjegao prisilu ili ako isplata duga zavisi od ispunjenja uvjeta. Tuženik je naveo da stoga sve kada bi se i uzelo da je ugovorna odredba koja je predmet ovog postupka iz bilo kojeg razloga nišetna, da je razvidno da tužitelj ne bi imao pravo na povrat navodno stečenog bez osnove.

2.6. Tuženik je naveo da smatra da ako bi se i uzelo da je ugovorna odredba o naplati naknade za obradu kredita iz bilo kojeg razloga nišetna, da onda ona može jedino biti nišetna *ex tunc*, dakle od trenutka sklapanja Ugovora o kreditu; te da to znači da je tužitelj prilikom plaćanja ulazne naknade znao da istu eventualno ne bi bio dužan platiti, ali nije zadržao navodno pravo na povrat. Tuženik je naveo da bi stoga tužbeni zahtjev kojim bi se tražio povrat navodno stečenog bez osnove, bio neosnovan.

2.7. Tuženik je prigovorio i vrijednosti predmeta spora koju je tužitelj naznačio u tužbi (1.340,50 EUR), navodeći da je ista suviše visoko određena, te da smatra da bi se vrijednost predmeta spora trebala utvrditi u iznosu od 750,00 EUR.

2.8. Tuženik je u odgovoru na tužbu zaključno naveo da iz naprijed navedenih razloga predlaže sudu da odbije tužbu i tužbeni zahtjev kao neosnovan u cijelosti, te da tužitelja obveže na naknadu parničnog troška tuženiku.

3. Tužitelj se u podnesku od 9. srpnja 2026. očitovao na tuženikove navode iz odgovora na tužbu, a potom se tuženik u podnesku od 17. kolovoza 2026. očitovao na navode tužitelja iz podneska od 9. srpnja 2026. Tužitelj i tuženik su očitovanja iz navedenih podnesaka podnijeli bez poziva suda, te bez prethodno zatraženog i dobivenog odobrenja od suda za podnošenje istih.

3.1. S obzirom da tužitelj i tuženik očitovanja iz naprijed navedenih podnesaka nisu podnijeli u skladu s odredbama čl. 299.a st. 1. i st. 2. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11 – pročišćeni tekst, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25, dalje u tekstu: ZPP), a po ocjeni suda sve bitne navode iz istih tužitelj i tuženik su mogli navesti u tužbi i odgovoru na tužbu, te je po ocjeni suda podnošenje takvih dodatnih podnesaka usmjereno prvenstveno na stvaranje dodatnih, za vođenje postupka nepotrebnih troškova postupka; sud na temelju odredbe čl. 299.a st. 4. ZPP-a, nije uzeo u obzir pisano očitovanje tužitelja iz podneska od 9. srpnja 2026. i pisano očitovanje tuženika iz podneska od 17. kolovoza 2026.

4. U predmetnom postupku provedeni su slijedeći dokazi: uvidom u Ugovor o kreditu, uvidom u početni otplatni plan Ugovora o kreditu, uvidom u očitovanje tuženika o naplati naknade od 16. ožujka 2026., te saslušanjem tuženika.

5. Na temelju provedenih dokaza, te savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, u smislu odredbe čl. 8. ZPP-a, ocjena je suda da je tužiteljev tužbeni zahtjev u cijelosti osnovan.

6. Među strankama u predmetnom postupku nije sporno da su tužitelj i tuženik zaključili Ugovor o kreditu, po osnovi kojeg je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje stambeni kredit za mlade za kupnju kuće u iznosu od 50.000,00 EUR u kunsjoj protuvrijednosti, sa rokom vraćanja kredita od dvadeset i pet godina, uz uvjete i na način kako je to određeno Ugovorom o kreditu.

6.1. Nije sporno da je tužitelj kao korisnik kredita na temelju odredbe čl. 6. st. 1. Ugovora o kreditu bio obavezan platiti tuženiku naknadu za troškove odobravanja kredita, jednokratno, u visini od 1,50% od iznosa odobrenog kredita, i to unaprijed, a najkasnije prije korištenja odobrenog kredita, te nije sporno da je po osnovi te naknade za troškove odobravanja kredita, tužitelju od strane tuženika naplaćena 27. srpnja 2009. naknada u iznosu od 721,93 EUR.

7. Među strankama je u predmetnom postupku sporno je li ništetna odredba čl. 6. st. 1. Ugovora o kreditu, kojom je ugovoreno sljedeće: "Korisnik kredita se obvezuje platiti troškove odobravanja kredita (troškovi obrade zahtjeva, skrbi oko osiguranja i rezerviranja sredstava, kao i administrativnih i drugih radnji) - jednokratno 1,5% (jedan zarez pet posto) od iznosa odobrenog kredita, unaprijed, a najkasnije prije korištenja odobrenog kredita". S tim u svezi sporno je da li je prilikom zaključenja Ugovora o kreditu, odnosno naprijed navedene ugovorne odredbe, postojala neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu tužitelja.

7.1. Sporno je i da li je nastupila zastara u pogledu tužiteljevog tužbenog zahtjeva, te je sporna i vrijednost predmeta spora koju je tužitelj naznačio u tužbi.

8. Sud je u skladu s odredbama čl. 37. st. 1. ZPP-a, i čl. 19. Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj: 118/18 i 51/23, dalje u tekstu: ZSP), na pripremnom ročištu održanom 25. kolovoza 2026., odredio vrijednost predmeta spora, i to s obzirom da se radi o tužbi sa deklaratornim tužbenim zahtjevom, u iznosu od 1.327,23 EUR.

9. Tuženikov prigovor zastare u pogledu tužiteljevog tužbenog zahtjeva nije osnovan. Odredbom čl. 328. ZOO-a, propisano je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, a prema pravnom shvaćanju izraženom na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske, održanoj 30. siječnja 2020. (Su-IV-47/2020-2), zastarni rok kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. S obzirom da se odluka suda u pogledu predmetne tužbe odnosi na deklaratorni tužbeni zahtjev u pogledu utvrđenja ništetnosti odredbe čl. 6. st. 1. Ugovora o kreditu; nije po osnovi zastare prestalo pravo tužitelja iz predmetnog tužbenog zahtjeva.

10. U odnosu na spornu činjenicu pitanja ništetnosti odredbe čl. 6. st. 1. Ugovora o kreditu, sud je primijenio odredbe Zakon o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj: 79/07, 125/07, 79/09, 89/09, dalje u tekstu: ZZZP/07), koji zakon je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu (27. srpnja 2009.).

10.1. Odredbom čl. 96. st. 1. ZZZP/07-a, propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Odredbom čl. 96. st. 2. ZZZP/07-a, propisano je da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Odredbom čl. 96. st. 3. ZZZP/07-a, propisano je da ako se pojedinačno pregovaralo o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi, a cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da je riječ o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, to neće utjecati na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima. Odredbom čl. 96. st. 4. ZZZP/07-a, propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

10.2. Odredbom čl. 98. ZZZP/07-a, propisano je da prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzimat će se u obzir narav robe ili usluge koje predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, s obzirom na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor.

10.3. Odredbom čl. 102. st. 1. ZZZP/07-a, propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništetna, a odredbom čl. 102. st. 2. ZZZP/07-a, propisano je da ništetnost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništetnost i samog ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe.

11. Vijeća Europskih zajednica donijelo je 5. travnja 1993. Direktivu 93/13/EEZ o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (dalje u tekstu: Direktiva), čija je svrha uskladiti zakone i druge propise država članica koji se odnose na nepoštena odredbe u ugovorima koji se sklapaju između prodavatelja robe ili pružatelja usluga i potrošača (čl. 1. Direktive).

11.1. Odredbom čl. 3. st. 1. Direktive propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama

stranaka, proizašlih iz ugovora. Odredbom čl. 3. st. 2. Direktive propisano je da se uvijek smatra da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ona sastavljena unaprijed pa potrošač nije mogao utjecati na njezin sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranog standardnog ugovora. Činjenica da se o određenim aspektima neke odredbe ili o nekoj određenoj odredbi pregovaralo ne isključuje primjenu ovog članka na ostatak ugovora ako opća ocjena ugovora ukazuje na to da se ipak radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru. Kad god prodavatelj robe ili pružatelj usluga izjavi da se o nekoj standardnoj odredbi pojedinačno pregovaralo, teret dokaza je na njemu. Odredbom čl. 6. st. 1. Direktive propisano je da države članice utvrđuju da u ugovoru koji je prodavatelj robe ili pružatelj usluge sklopio s potrošačem prema nacionalnom pravu nepoštene odredbe nisu obvezujuće za potrošača, a da ugovor u tim uvjetima i dalje obvezuje stranke ako je u stanju nastaviti važiti i bez tih nepoštenih odredaba. U pogledu navedenog, svoje stajalište izrazio je i Sud Europske unije u presudi od 27. lipnja 2000. u spojenim predmetima C-240/1998 do C-244/1998.

12. Tužitelj je prilikom provođenja dokaza njegovim saslušanjem na ročištu za glavnu raspravu održanom 6. listopada 2026., iskazao da mu je 2009. bio potreban stambeni kredit, te da je u svrhu ostvarivanja tog kredita otišao u poslovnicu tuženika u Vinkovcima. Iskazao je da se tamo obratio osobnom bankaru i rekao mu kakav kredit mu je potrebit, odnosno u kojem iznosu, a to je bilo 50.000,00 EUR, te da su osim toga još razgovarali o ratama kredita, koliko će iste iznositi i kamati za otplatu kredita. Iskazao je da je potom još par puta dolazio u banku radi dostave dokumentacije koja mu je bila potrebna za realizaciju tog kredita, te da ga je nakon toga nazvao osobni bankar s kojim je dogovarao realizaciju Ugovora o kreditu i rekao mu da dođe, da je Ugovor o kreditu pripremljen. Iskazao je da kada je nakon tog poziva došao, da ga je čekao pripremljeni Ugovor o kreditu, koji mu je bio predložen da ga pročita. Iskazao je da ga je pročitao djelomično, odnosno na način da je prvenstveno obratio pažnju na glavne odredbe ugovora, poput onih o kojima su pregovarali a koje se odnose na iznos kredita, valutu, ratu i rok otplate, te kamatnu stopu. Iskazao je da je pri tome primijetio da su u ugovoru bili navedeni i neki termini poput interkalarne naknade i možda još nekih naknada koje je bio dužan platiti, kojih se više ne sjeća točno, a što nije očekivao da će trebati platiti. Iskazao je da je pitao djelatnika banke u vezi toga, na što mu je on odgovorio da to tako mora biti i da samo može prihvatiti takav Ugovor o kreditu ili odustati od njega. Iskazao je da su mu kreditna sredstva tada bila neophodna i to zbog kupovine obiteljske kuće u kojoj su nakon kupovine iste živjeli i nadalje žive njegova supruga, on i troje njihove djece. Iskazao je da su prije kupovine te kuće živjeli kao podstanari, te da im je dakle bilo neophodno da podignu kredit da bi mogli riješiti stambeni problem njihove obitelji. Iskazao je da iz tog razloga nije imao druge mogućnosti nego pristati na kreditne uvjete koji su mu postavljeni prilikom realizacije Ugovora o kreditu. Iskazao je da pri tome nije posebno obraćao pažnju na odredbu čl. 6. st. 1. Ugovora o kreditu, po osnovi koje je bio obavezan platiti i troškove odobravanja kredita u visini od 1,5% iznosa kredita, niti da je tada razumio tu ugovornu odredbu, ali da mu je dakle jedino bilo bitno da dobije kreditna sredstva, da može kupiti kuću za stanovanje, tako da je pristao na taj kredit, bez da je obratio pažnju i potpuno razumio sve odredbe tog ugovora, pa tako i odredbu čl. 6. st. 1. Ugovora o kreditu. Iskazao je da se ne može točno sjetiti da li mu je pritom djelatnik banke detaljnije obrazložio na što se odnosi obveza iz čl. 6. st. 1. Ugovora o kreditu, te u kojem iznosu će ju biti dužan platiti. Iskazao je da se ne sjeća da li je Ugovor o kreditu nosio na ovjeru kod javnog bilježnika, s tim da se sjeća da je zbog nečega bio kod javnog bilježnika, no da u svakom slučaju ako je i bio kod javnog bilježnika zbog Ugovora o kreditu, da se ne

sjeća niti da mu je javni bilježnik išta detaljnije obrazložio i objasnio obvezu plaćanja troškova odobravanja kredita iz čl. 6. st. 1. Ugovora o kreditu. Iskazao je da su nakon potpisivanja Ugovora o kreditu, kreditna sredstva isplaćena direktno prodavatelju kuće, tako da on nije dobio ta kreditna sredstva, pa da tako nije pri tome niti izravno uočio da li su ta kreditna sredstva bila umanjena za troškove obrade kredita. Iskazao je da je tijekom 2026. putem javnosti te od prijatelja saznao da su banke prilikom realizacije ugovora o kreditu naplaćivale naknade za odobravanje kredita, pa da je stoga posumnjao da je i njemu naplaćena takva naknada, i da se onda obratio odvjetniku te putem odvjetnika podnio predmetnu tužbu. Iskazao je da u vrijeme realizacije Ugovora o kreditu nije bio obrtnik, niti da je imao ikakvu firmu, kao da niti njegova supruga nije imala ikakav obrt ili firmu, te da su kreditna sredstva iskorištena isključivo za kupovinu njihove obiteljske kuće, koju nisu iznajmljivali niti su od te kuće ikada ostvarivali ikakve prihode.

12.1. Tužitelj je na upit svog punomoćnika iskazao da prije predmetnog kredita nije ikada podizao takav neki sličan kredit, samo da je prije više od trideset godina podigao manji kredit za kupovinu osobnog vozila.

12.2. Tužitelj je na upit punomoćnika tuženika iskazao da mu prilikom realizacije Ugovora o kreditu od strane djelatnika banke nije bilo priječeno da pročitaj taj ugovor prije potpisivanja istog, kao da mu nije bilo niti ograničeno vrijeme za čitanje, ali da je isti mogao kao takav samo u cijelosti prihvatiti ili odbiti, s tim da zbog životnih okolnosti nije mogao odbiti kredit koji mu je bio nužno potreban, pa da iz tog razloga nije niti jako detaljno čitao taj ugovor, kao i da smatra da nije niti bio dovoljno obrazovan da bi razumio sve odredbe tog ugovora.

13. Iskaz tužitelja je po ocjeni ovog suda bio uvjerljiv i iskren, bez uočenih elemenata neodlučnosti ili kontradiktornosti, te mu sud stoga u cijelosti poklanja vjeru.

13.1. Iz iskaza tužitelja proizlazi utvrđenje suda da tužitelj prilikom zaključenja Ugovora o kreditu nije imao priliku i mogućnost pojedinačno pregovarati o spornoj odredbi čl. 6. st. 1. Ugovora o kreditu, jer se radilo o odredbi koja je bila unaprijed formulirana od strane tuženika, te da stoga tužitelj nije imao mogućnost niti utjecati na njezin sadržaj, kao i da tužitelj nije bio potpuno svjestan i upoznat sa cjelovitim značenjem sporne ugovorne odredbe.

14. Odredbom čl. 295. st. 1. ZOO-a, propisano je da su opći uvjeti ugovora ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva. Odredbom čl. 295. st. 2. ZOO-a, propisano je da opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove.

15. Na temelju iskaza tužitelja i uvida u Ugovor o kreditu, a napose njegovu odredbu čl. 6. st. 1., ocjena je suda da je odredba čl. 6. st. 1. Ugovora o kreditu bila unaprijed formulirana od strane tuženika kao sastavni dio standardnog ugovora o stambenom kreditu za mlade za kupnju kuće, odnosno da je činila dio općih uvjeta ugovora sadržanih u formalnom (tipskom) Ugovoru o kreditu; te da zbog toga tužitelj nije imao utjecaj na njezin sadržaj.

16. Pri tome valja navesti da tuženik, na kojemu je na temelju odredbe čl. 96. st. 4. ZZP/07-a, teret dokaza o istome, nije dokazao da se o spornoj odredbi čl. 6. st. 1. Ugovora o kreditu pojedinačno pregovaralo sa tužiteljem prilikom zaključivanja Ugovora o kreditu.

17. S obzirom da se po utvrđenju suda o spornoj odredbi čl. 6. st. 1. Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo, te da tužitelj nije imao mogućnost utjecaja na

njezin sadržaj, kao i da je od tužitelja po osnovi iste nesporno naplaćena naknada za troškove odobravanja kredita u visini od 1,5% od iznosa odobrenog kredita, odnosno u iznosu od 721,93 EUR, 27. srpnja 2009.; ocjena je suda da je sporna ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Tužitelj pri tome nedvojbeno ima status potrošača, budući da se Ugovor o kreditu odnosio na namjenski ugovor u vidu stambenog kredita za mlade za kupnju kuće, te od kojih kreditnih sredstava je tužitelj potom i kupio obiteljsku kuću, u kojoj živi sa suprugom i troje djece, a tužitelj i njegova supruga pri tome nisu bili obrtnici, niti su imali ikakvu firmu, te kupljenu kuću nisu iznajmljivali niti su od iste ikada ostvarivali neke prihode.

18. Sporna odredba čl. 6. st. 1. Ugovora o kreditu se stoga na temelju odredbe čl. 96. st. 1. ZZP/07-a, smatra nepoštenom, te je kao takva na temelju odredbe čl. 102. st. 1. ZZP/07-a ništetna.

19. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbama čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a, te je sukladna vrijednosti predmeta spora i odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 138/23, dalje u tekstu: OT). Tužitelju je tako priznat potraživani trošak parničnog postupka u ukupnom iznosu od 956,55 EUR, a koji se odnosi na slijedeće radnje: za sastav tužbe u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 7.1. i Tbr. 54. OT-a), uvećano za porez na dodanu vrijednost (dalje u tekstu: PDV) u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 46. OT-a), za zastupanje tužiteljevog punomoćnika na pripremnom ročištu održanom 25. kolovoza 2026. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 9.1. i Tbr. 54. OT-a), uvećano za PDV u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 46. OT-a), za zastupanje tužiteljevog punomoćnika na ročištu za glavnu raspravu održanom 6. listopada 2026. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 9.1. i Tbr. 54. OT-a), uvećano za PDV u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 46. OT-a), za pristup tužiteljevog punomoćnika na ročište za objavu presude 8. listopada 2026. u iznosu od 100,00 EUR (Tbr. 9.3. i Tbr. 54. OT-a), uvećano za PDV u iznosu od 25,00 EUR (Tbr. 46. OT-a), te za trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 26,55 EUR i sudske pristojbe za presudu u iznosu od 55,00 EUR.

20. Tužitelju je na temelju odredbe čl. 151. st. 3. ZPP-a, na dosuđeni parnični trošak dosuđena i potraživana zatezna kamata, koja teče od dana donošenja odluke o trošku pa do isplate.

21. Zahtjev tužitelja za naknadu odvjetničkog troška za zahtjev banci za dostavu dokumentacije, u iznosu od 62,50 EUR (sa uračunatim PDV-om), odbijen je kao neosnovan u skladu s odredbom čl. 155. st. 1. ZPP-a, iz razloga što tužitelj nije priložio u predmetni spis zahtjev koji je od strane njegovog punomoćnika poslan banci za dostavu dokumentacije, odnosno tužitelj nije dokazao da je za njega nastao potraživani trošak. U predmetnom spisu na stranici 3. istoga, priložena je potvrda banke (tuženika) o naplaćenoj naknadi po Ugovoru o kreditu, no ona je od strane banke (tuženika) naslovljena na tužitelja osobno, a ne na tužiteljevog punomoćnika, te stoga ista kao takva ne dokazuje da je u pogledu ishođenja te potvrde bio angažiran tužiteljev punomoćnik, u vidu podnošenja zahtjeva banci (tuženiku) za dostavu te dokumentacije.

21.1. Zahtjev tužitelja za naknadu troška sastava obrazloženog podneska od 9. srpnja 2026. u iznosu od 250,00 EUR (sa uračunatim PDV-om), odbijen je kao neosnovan u skladu s odredbom čl. 155. st. 1. ZPP-a, iz razloga što sud po osnovi odredbe čl. 299.a st. 4. ZPP-a, nije uzeo u obzir pisano očitovanje iz tog podneska, pa stoga niti podnošenje istog nije bilo potrebno za vođenje predmetne parnice.

21.2. Zahtjev tužitelja za naknadu troška sudske pristojbe na tužbu, preko tužitelju po toj osnovi određenog iznosa od 26,55 EUR, odnosno u daljnjem

potraživanom iznosu od 28,45 EUR, te zahtjev tužitelja za naknadu troška sudske pristojbe na presudu, preko tužitelju po toj osnovi određenog iznosa od 55,00 EUR, odnosno u daljnjem potraživanom iznosu od 55,00 EUR, odbijen je kao neosnovan u skladu s odredbama Tar. br. 1. st. 1. Tarife sudskih pristojbi ("Narodne novine" broj: 37/23) i Tar. br. 2. st. 1. Tarife sudskih pristojbi ("Narodne novine" broj: 50/26), te u skladu s odredbama čl. 7. st. 1. i st. 2. ZSP-a.

22. Zahtjev tuženika za naknadu troška parničnog postupka u potraživanom iznosu od 1.125,00 EUR, uvećano za pristojbe po odmjeri suda, odbijen je kao neosnovan u cijelosti, u skladu s odredbom čl. 154. st. 1. ZPP-a, iz razloga što je tuženik u cijelosti izgubio parnicu.

23. Radi izloženog, odlučeno je kao u izreci ove presude.

U Županji 8. listopada 2026.

Sudac
Tomislav Juzbašić



Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude stranke mogu izjaviti žalbu u roku od petnaest dana. Žalba se podnosi ovome sudu u pisanom obliku, a o istoj odlučuje nadležni županijski sud.

O tom obavijest:

1. Tužitelj po punomoćniku Marijanu Belčiću, odvjetniku iz Osijeka.
2. Tuženik po punomoćniku Belizaru Tomaiću, odvjetniku iz Osijeka.

Broj zapisa: **9-3088e-5c505**

Kontrolni broj: **09f04-f0f12-cfba5**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Vinkovcima** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.